

||
Biblické

školy

1967

||
Ústřední rada
církve adventistů s. d.
||

BIBLICKÉ ÚKOLY

1. čtvrtletí 1967.

NAUČENÍ Z EPIŠTOL KE KORINTSKÝM.

Ú V O D .

Toto čtvrtletí věnujeme studiu první a druhé epištoly ke Korintským. Z hlediska biblického učení i praktického křesťanství je 1. epištola ke Korintským jednou z nejdůležitějších epištol Nového zákona. Většina úkolů tohoto čtvrtletí bude založena na 1. ep. Ke Korintským. Ve zbývající části se budeme zaměřovat praktickými naukami druhé epištoly.

Budeme-li mít dojem, že sbor v Korintu byl plný nedostatků, pak nezapomeňme, že v oné době byl stár teprve několik let, že křesťanství teprve krátce předtím zapustilo své kořeny v Evropě a že celá křesťanská zkušenost byla velmi mladá. Vedou-

cí církve museli být voleni z nově obrácených, z nichž mnozí byli ještě donedávna pohany.

V městě Korintu žilo mnoho Řeků, Římanů a orientálců. Byla zde také početná obec Židů, kteří měli svou vlastní synagogu. Na místě bývalé synagogy byl před nedávnem nalezen kamenný překlad se zlomkovým nápisem "Synagoga Židů". Nápis svědčí o tom, že budova pocházela ze 4. století po Kr., což naznačuje, že to mohla být synagoga, v níž kázal také Pavel. Skut. 18, 4. Sociální rozdíly obyvatelstva různých národností byly veliké. Asi dvě třetiny obyvatelstva tvořili otroci. Bylo zde tedy mnoho chudých a jen malý počet boháčů.

Do tohoto města, které čítalo přes půl milionů obyvatel, do této směsice Židů, obchodníků, filosofů, bývalých vojáků, maloobchodníků a agentů neřestí, našel si cestu osamocený a trpící apoštol. Korintští Řekové se všemi svými nedostatky myšlení i cítění vzbudili jeho hluboký zájem. Naučil se milovat Korintské hlubokou náklonností, ačkoli dosud neměl nikdy co činit se sborem tak domýšlivým i tak nemravným, tak lhostejným vůči jeho utrpení, tak zpupným vůči jeho učení, tak snášenlivým vůči bludařům a Favlovým nactiutrhačům.

1. úkol - dne 7. ledna 1967.

Založení korintského sboru.

Zlatý verš: 1.Kor.2,1.2.

Z historických zpráv Skutků apoštolských si můžeme v tomto úklu udělat představu o okolnostech, které vedly k založení korintského křesťanského sboru ve starověkém městě Korintu. Dobové pozadí je nutno znát, chceme-li porozumět poselství epištol, které psal Pavel tomuto sboru.

V prvním století po Kr. byl Korint jedním z vedoucích měst nejen Řecka, ale i tehdejšího světa. Řekové, Židé a Římané i hosté ze všech zemí proudili jeho ulicemi. Přitahoval je obchod i zábavy v Korintu. Toto veliké obchodní středisko, k němuž byl snadný přístup ze všech stran římského impéria, bylo důležitým místem, na kterém mělo být vydáno svědectví o Ježíši Kristu a zvěst o Boží pravdě.

Město bylo všeobecně známo svou nemravností. Termín "korintské děvče" znamenalo totéž co "nevěstka". "Korintianisovat" znamenalo vésti nemravný život. V pozdějších řeckých komediích slovo "Korintan" znamenalo totéž co opilce. Podle historika Straba bylo ve svatyni Afrodity na Akrecorinthu asi 1.000 otrokyň - dívek, které tu žily jako chrámové nevěstky. Jeden nápis ukazuje, že měly v divadle svá vlastní sedadla. Tyto okolnosti nám osvětlují Pavlovy výroky

o nemravnosti pohanského světa v jeho dvou epištolách ke Korintským (1.Kor.5,1); 6,9-20; 10,8; 2.Kor.7,1) a v epištole k Římanům (Řim.1,18-32), kterou psal v Korintu během své třetí misijní cesty.

Sbor založený v tomto rozmařilém městě byl skutečně pomníkem Boží milosti.

Příprava na druhou misijní cestu.

1. Jaký úmysl měl Pavel, když se vrátil z první misijní cesty a strávil nějakou dobu v Antiochii Syrské? Skut.15,36.

Pavel a Barnabáš měli otcovský vztah k těm, které přivedli ke Kristu a kteří za jejich kazatelské činnosti přijali poselství evangelia. Chtěli je znovu vidět. Tato touha Pavla nikdy neopustila. I když byl ve vzdálených misijních polích, daleko od svých prvotních působišť, stále cítil na svém srdci tílu odpovědnosti napomínat nově obrácené, aby zůstali věrni a aby rostli v posvěcení a v bázni Boží.

2. Co způsobilo, že se Pavel rozešel s Barnabášem? Kdo doprovázel Pavla na jeho druhé misijní cestě? Skut.15,37-40.

Barnabáš byl připraven jíti s Pavlem, ale chtěl vzít i Marka, který se opět rozhodl vstoupit do služby kazatelské. Pavel měl proti tomu námitky. "Ale Pavlovi se nezdálo pojít s sebou toho", který je během jejich první misijní cesty opustil v době potřeby. Pavel nebyl ochoten omluvit Markovu slabost, že zanechal díla, aby užíval bezpečnosti a pohodlí domova. Tvrdil, že člověk,

kteřý má tak málo síly, není vhodný pro vinici Páně. Práce na Boží vinici vyžaduje trpělivost, sebezapření, statečnost, oddanost, víru, ochotu k oběti, a bude-li třeba, obětovat i svůj vlastní život. Spor byl tak ostrý, že se Pavel a Barnabáš rozešli.

3. Kdo se připojil ko skupině evangelistů v Lystře? Skut.16,1-3.
4. Které okolnosti vedly Pavla k tomu, že se rozhodl jíti s evangeliem do Evropy? Skut.16,6-10.

Moc Říma i řecká kultura byly dvě mocné síly, které se postavily Pavlovi do cesty, když stanul na pobřeží Egejského moře, aby v Evropě začal kázat evangelium. Nastal rozhodující dějinný okamžik. Co by se asi bylo stalo, kdyby Pavel nešel do Troady, ale byl by se obrátil na jinou stranu do Kapadocie a Pontu, do Arménie a Babylonie, do Indie a Číny? Jiní by jistě přinesli Evangelium po čase i na západ, jak to učinili věřící, kteří přišli do Říma. Avšak Pavel usměrnil růst sborů v Makedonii, Achai a Římě, aby se vyvíjely tak, jak mu Pán ukázal.

5. Kterými místy se ubíral apoštol Pavel a s ním i Lukáš, pisatel Skutků apoštolských? Skut.16,11.12.

Lukáš, pisatel evangelia, byl lékařským misionářem. Písmo ho nazývá "lékařem velmi milým". Apoštol Pavel se dověděl o jeho lékařských schopnostech a vyhledal ho, protože mu Pán chtěl svěřit zvláštní úkol. Zajistil si jeho spolupráci, a Lukáš ho nějakou dobu doprovázel na cestách.

Doposud jsme se s Lukášem ve Skutcích apoštolských

nesetkali a není nám známo, kde se k apoštolům připojil. Je možné ovšem, že "milý lékař" (Kol.4,14) zachránil Pavlovi život, když byl nemocný v Galácii (Gal.4,13). Ale skutečnost, že se v ději seznamujeme s tímto křesťanem z pohanů (snad přiveden k Pánu skrze Pavla?), znamenala v životě Pavlově nesmírně mnoho. Nechodil sice s Pavlem stále, ale byl s ním v Římě při obou uvězněních.

6. Na kterých významných místech kázal Pavel evangelium, než přišel do Korintu? Skut.16,12.13; 17, 1.2.10.11.15-17.

Začátky v Korintu.

7. Jak se živil Pavel, když přišel do Korintu? Skut. 18,1-3. Srovnej 1.Kor.9,14.15; 1.Tes.2,9.

Pavel pozoroval, jak byli lidé vůči němu podezíraví. Všimli si, odkud bere prostředky k živobytí. Poznal proto, že si musí dát velký pozor. Chtěl ukázat příklad nejkrásnějšího a nejnozištnějšího sebezapření. Byl vyučen řemeslu, jako konečně všichni ostatní židovští hoši. Taková byla tehdy rabínská zásada. A tak jeho řemeslo bylo: výroba stanů. Pavel si našel společníka Akvilu, který byl téhož řemesla a pracoval s ním. Akvila a jeho manželka Priscilla byli vypovězeni z Říma r. 52 výnosem císaře Klaudia. Zdá se, že poznali křesťanství od neznámého učedníka, který založil sbor v Římě. Apoštol Pavel uzavřel s nimi šťastné a celoživotní přátelství, pracoval s nimi a vydělával si tak na živobytí. Bylo toho ovšem málo, že mu to často nestačilo ani na jeho prosté potřeby.

jak se o tom dovidáme z jeho slov; musel se věnovat v první řadě kázání evangelia, a to mu zabralo mnoho času.

Nenávist a zuřivost Židů ke křesťanům neznala hranic. Popouzela proti nim nověřící. Židé tvrdili, že křesťané jsou nebezpečný živel, ohrožující veřejný život. Proti křesťanům vyvolávali ustavičnou nespokojenost, až dosáhli toho, že křesťané byli z Říma vypovězeni. Právě tedy mezi těmito vyhnanci byl i Akvila s Priscillou, kteří odešli do Korintu.

8. Jak zahájil Pavel zvěstování evangelia v tomto městě, velikém obchodním centru? Skut.18,4.

9. Co přimělo Pavla k tomu, aby svědčil odvážněji pro Krista? Skut.18,5.

Sílas a Timoteus byli původně s Pavlem v Aténách. Tehdy poslal Timotea zpět do Tessaloniky, aby se přesvědčil, jak se tam mají mladí věřící po vypuknutí pronásledování. Také Sílas se vrátil do Makedonie. Nyní se připojili znovu k Pavlovi. Přinesli mu radostnou zprávu o dobrém stavu církve v Makedonii, a potěšili Pavla tak, že začal kázat s novou horlivostí a mocí.

10. Jak se zachovali Židé k Pavlovi kázání? Jaké to mělo následky? Skut.18,6-8.

Židé vystupňovali nenávist, kterou už předtím měli

k apoštolům. Obrácení a křest Krispa, vedoucího synagogy, dohnaly tyto zatvrzelé protivníky k největší zuřivosti, a proto se nedali ničím přesvědčit. Pavlovo učení však nemohli ničím vyvrátit. Jelikož se jim nedostávalo důkazů, uchýlili se k podvodu a vychytralému útoku. Rouhali se evangeliu a Kristovu jménu. Ve svém slepém hněvu nepovažovali žádná slova za příliš silná a žádné jednání za špatné.

11. Jakého povzbuzení se dostalo Pavlovi v tomto protivenství? Skut. 18, 9. 10.

I když měl Pavel v Korintu úspěch v kázání evangelia, tak přesto jej zkažené město, v kterém viděl a slyšel tolik bezbožnosti, dokázalo zmalomyslnit. Pavel klesal na mysli. Zkaženost pohanů i pohrdání a urážky Židů mu působily nesmírnou duševní trýzeň. Tedy uvažoval o tom, že by se zde vůbec dal založit sbor.

Uvažoval o tom, že město opustí a bude pracovat tam, kde je více naděje na úspěch v práci. Chtěl však upřímně vědět, jaká je vůle Boží a co by měl dělat. Tehdy se mu ukázal ve vidění Pán a řekl mu: "Neboj se a mluv, nemlč! Neboť já jsem s tebou a žádný nesáhne na tebe, aby ti zle učinil; nebo mám mnoho lidu v tomto městě."

Založení díla.

12. Jak dlouho zůstal Pavel v Korintu, v kterém za-

ložil sbor křesťanských věřících? Skut.18,11.

Datujeme-li druhou Pavlovu misijní cestu na r. 49 až r. 52, pak spadá jeho osmnáctiměsíční služba v Korintu do pozdější části tohoto údobí.

13. Jaké nové protivěnování vzniklo? Jak dopadlo?
Skut.18,12-17.

Židovské náboženství bylo chráněno římskou mocí. Pavlovi protivěnovníci se domnívali, že když se jim podaří obvinít Pavla z přestoupení zákonů jejich náboženství, bude vydán výslechu a soudu. Chtěli ho odsoudit na smrt. Ale svědomitý Galio byl člověk tolerantní a nechtěl se stát nástrojem prohnáných, křesťanů Židů. Byl znechucen jejich fanatismem i nespravedlností a nevěnoval si jejich obvinění.

14. Jak zakončil Pavel své působení v Korintu?
Skut.18,18.

K p ř e m ý š l e n í : Jsem ochoten věnovat v práci pro Pána sílu a čas jako veliký apoštol Pavel? Povšimni si, jak Pán nedopustil, aby propadal malomyslnosti, když se mu práce hned nedařila.

2. úkol - dne 14. ledna 1967.

Pozadí epištol ke Korintským.

Zlatý verš: 2.Kor.2,4.

Při studiu kterékoli biblické knihy se řídíme těmito zásadami: 1. Zjistíme autora a seznámíme se s ním. 2. Zjistíme, komu bylo poselství dáno a proč. 3. Seznámíme se s běžným historickým pozadím. 4. Vžijeme se do okolností té doby. Když zkoumáme některé poselství, měli bychom si především uvědomit, co znamenalo pro ty, kterým bylo původně určeno. Pak bychom si měli vzít i my jeho naučení k srdci.

Povšimněme si, jakou radu nám dává služebnice Páně pro studium kázání na Hoře: "Pojďme v duchu zpět do oné doby. Posadíme se s učedníky na úpatí hory a vžijme se do jejich myšlenek a pocitů. Pochopte-li, co Ježíšova slova pro posluchače tenkrát znamenala, najdeme v nich novou sílu i krásu a získáme z nich hlubší naučení."

V tomto úkole nahlédneme do pozadí epištol ke Korintským. V dalších lekcích se budeme při studiu obsahu knih snažit porozumět především tomu, co toto poselství znamenalo pro korintské věřící, když jim dopisy byly čteny. Pak s z nich vezmeme sami důkladnější naučení.

Pozadí 1. epištoly ke Korintským.

1. Které místo se stalo středem evangelické činnosti ap. Pavla na jeho třetí misijní cestě?
Skut.19,1.10; 20,31.

Efezus se stalo středem Pavlovy práce po více než tři roky. Byl zde založen kvetoucí sbor, a z tohoto města se rozšířilo evangelium mezi Židy a pohany do celé asijské provincie.

2. Kde byl Pavel, když psal takzvanou 1. epištolu ke Korintským? Kdy ji psal? 1.Kor.16,8.19.

Tyto verše ukazují jasně, že Pavel psal 1. epištolu ke Korintským z Efezu. Jelikož se zmiňuje, že vyčká s cestou do Macedonie a Achaie až do letnic, zdá se, že dopis byl psán na jaře krátce předtím, než opustil po třetí misijní práci Efezus. Není snadné uvádět data Pavlova života, ale podle jisté chronologie byla 1. epišt. ke Korintským napsána na jaře r. 57.

Někteří vydavatelé bible napsali pod 1. epištolu ke Korintským poznámku, že "první epištola ke Korintským byla napsána z Filipis". Je to pouze poznámka vydavatele z minulého století. Nesouhlasí s historickými skutečnostmi.

3. Jaké okolnosti vedly k napsání tohoto dopisu?
1.Kor.1,11; 5,1; 7,1.

Pavel nebyl v korintském sboru asi tři roky. V této době vznikly mezi věřícími četné problémy, které musel řešit dokonce sám ap. Pavel. Poznáváme to přímo z epištoly. Předně, v církvi nastalo rozdělení. Jelikož Apollo byl velmi výmluvný a vzdělaný, stavěli jej mnozí v církvi nad Pavla (viz 1.Kor.1,12; 3,4; Skut.18,24-19,1). Jiní se vychloubovali, že nejsou následovníky Pavla ani Apolla, ale Petra, jednoho z původních apoštolů (1.Kor.1,12). Jiní se nechtěli dát vést nikým z lidí a tvrdili, že jsou následovníky Ježíše Krista: (1.Kor.1,12).

Byly tu ještě další okolnosti:

Členové církve v Korintu žili mezi zkaženými obyvateli města. Mnozí, kteří opustili své špatné zvyky a špatné způsoby života, vrátili se znovu ke svým starým zvykům. (Kap.5). Někteří křesťané uvalili na církev pohamu tím, že řešili své spory u soudu. Večere Páně se stala příležitostí k hodování (11,17-34). Vznikly též otázky ohledně manželství a s tím souvisejících sociálních problémů, (kap.7). Pak zde byly spory o jedení pokrmů, obětovaných modlám (kap.8), o správném chování žen při veřejných pobožnostech, (kap.11,2-16). Někteří nechápali správnou funkci duchovních darů (kap.12-14). Jiní pochybovali o skutečnosti a způsobu vzkříšení.

4. Který výrok dokazuje, že Pavel měl tajemníka, který psal tento dopis? 1.Kor.16,21.

Skutečnost, že Pavel připsal pozdravení vlastní rukou naznačuje, že dopis neboli epištolu psal někdo jiný a Pavel diktoval. Epištola, která takto vznikla, je jedna z nejohatších, nejpoučnějších a nejpů-

sobivějších epištol Pavlových.

5. Co dokazuje, že 1. epištolu ke Korintským nebyla prvním Pavlovým dopisem církvi v Korintu?
1.Kor.5,9.

Tento dopis se nedochoval. Pravděpodobně se ztratil. Máme o něm pouze tuto stručnou zmínku. V Novém zákoně není zahrnuta všechna korespondence jeho pisatelů.

Pavel psal církvi napomenutí, aby se "nespolčovali" s členy, kteří setrvávají v smilstvu. Mnozí věřící tenkrát překlucovali Pavlova slova, vytáčeli se a hledali výmluvy, aby neauseli dbát jeho naučení.

6. Co dokazuje, že Pavel je autorem epištol?
1.Kor.1,1; 16,21.

Pozadí 2. epištol ke Korintským.

7. Co chtěl Pavel dělat dál, když skončil práci v Efezu? Skut.19,21. Srovnej 1.Kor.16,8.

8. Které události urychlily Pavlův odchod z Efezu a cestu do Macedonie? Skut.19,23-40. Srovnej 1.Kor.15,32; 2.Kor.1,8.

Pavel opustil skutečně Efezus rychleji, než očekával. Je možné, že napsal 1. epištolu ke Korintským kolem veliknoci (1.Kor.5,7). Zůstal tam až do letnic (1.Kor.16,8), neboť se mu otevřely nové velké možnosti v šíření evangelia. Ukázalo se, že množství proti-

vníků bylo i pro něho příliš veliké. Kdyby zůstal nadále v Efezu, byl by od nich štván jako dravá zvěř. (1.Kor.15,32). Jeho život byl na každý den chročen. V Efezu vydržel dokonce déle než v Korintu. Posléze se okolnosti vyvinuly tak, že musel odejít.

9. V kterém městě se Pavel jenom zastavil? Proč zde nekázal evangelium Kristovo? 2.Kor.2,12.13.

Verš 12. a 13. ukazuje, že Pavel měl volký zájem o věřící v Korintu a zajímal se o jejich blaho jako dřív. Zdá se, že poslal T₁ta do Korintu, aby se tam snažil obnovit soulad a získat přehled o událostech. Chtěl také vědět, jak Korintští přijali jeho káravý dopis. Oba se měli sejít v Troadě, ale T₁tus se zřejmě nemohl dostavit.

10. Kde se T₁tus sešel s Pavlem? Jak to na Pavla působilo? 2.Kor.7,5-7.

Konečně se dlouho očekávaný Titus objevil ve Filipis. Pavlovi se uložilo, když mu přinesl radostnější zprávy, než očekával. Většina členů korintského sboru se podřídila napomenutím ap. Pavla a upřímně litovala svých hříchů. Vyloučili všechny krvesmilníky, a přispěli na sbírku pro chudé křesťany v Palestině. Zdá se však, že menšina, která se nepokořila, zahorěla v nenávisti. Mrzelo je, že volká část věřících se ponížila a dělala pokání. Vyjadřovali ještě hlasitěji a s větším pohrdáním svá obvinění proti ap. Pavlovi.

Na základě těchto zpráv napsal ap. Pavel 2. list

ke Korintským. Dopis byl odeslán z Macedonie. Krátce poté navštívil Pavel opět tento sbor.

11. Jaké další důkazy máme, že Pavel psal 2. epištolu ke Korintským v Macedonii? 2.Kor.8,1; 9,2.4.

12. S jakými pocity podle vlastního přiznání psal Pavel svoji první epištolu? 2.Kor.2,4.

"S bolestí srdce a s mnohými slzami" vyhledával Boží radu. Chtěl věřící v Korintu navštívit. Věděl však, že za těchto okolností by věřící neměli užitek z jeho práce; proto poslal Tita, aby je připravil pro jeho pozdější návštěvu. Pak apoštol napsal sboru v Korintu nejbohatší, nejpoučnější a nejpůsobivější list, bez chledu na své pocity nad velmi převráceným chováním některých. Dovedl upnout svoji mysl jen a jen k Bohu.

K p ř e m ý š l e n í : Dovedeme se vždy vžít do okolností jiných? Učme se moudrosti z působení ap. Pavla, jak jednal s bloudícími.

3. úkol - dne 21. ledna 1967.

Křesťanská jednota.

Zlatý verš: 1. Kor. 1, 10.

Několik let po zabžení korintského sboru nesvornost rozdělila mladou křesťanskou obec na několik částí. Jedni se stavěli za své předešlé kazatele a duchovní správce, za Apola, jiní byli proti. Ostře kritizovali Pavla. Apoštol viděl, že k tomu musí zaujmout stanovisko.

Snažil se přesvědčit své korintské bratry, že on a jeho spolupracovníci jsou jen lidé, které Bůh pověřil zvěstovat pravdu, že všichni pracovali na jednom díle, a že při zvěstování evangelia všichni stejně záviseli na Pánu.

Pavel první zvěstoval pravdu v Korintu a založil tam sbor. Tuto práci mu svěřil Bůh. Božím vedením přišli sem později další pracovníci, kteří měli v tomto díle věrně pokračovat. Zaseté semeno bylo třeba zalévat a to bylo úkolem Apolovým. Šel v Pavlových šlépějích, přinášel další naučení a všemožně usiloval o rozmach zaseté pravdy. Získával lidské srdce, ale Bůh chtěl vzrůst. Přeměnu charakteru nepůsobí lidský vliv, ale božská moc. Ti, kteří sadí a zalévají, působí pod Božím vedením jako nástroje, spolupracovníci s Bohem v Jeho díle. Mistru - Tvůrci náleží čest a sláva, doprovázející úspěch. Tím úspěchem je vzrůst zasetého semene pravdy.

Od první do čtvrté kapitoly 1. listu Korintským zaobírá se Pavel různými problémy rozdělení mezi bratřími a rázně vyzývá ku křesťanské jednotě.

Úvodní poznámky.

1. Povšimněme si úvodního pozdravu. 1.Kor.1,1-3.

Sostenes, který se tu uvádí jako hlavní odesílatel listu, je málo znám. Je možné, že Sostenes je kníže školy v Korintu, o kterém se zmiňují Skut. 18,17.

2. Jaké přednosti a jaké požehnání získali Korintští? 1.Kor.1,4-9.

Pavel se nezdráhal pochválit tam, kde to bylo na místě. Uvážlivě tak učinil hned na začátku listu, protože tím získal náklonnost posluchačů, které chtěl přísně pokárat. Je však pozoruhodné, že Pavel nechválil věřící v Korintě přímo; chválil vlastně Boha, kterého milost blažila věřící.

Rozdělení v církvi.

3. Do čeho se pustil apoštol přímo po krátkém pak úvodu? 1.Kor.1,10.11.

V té době přišli do Efezu členové rodiny Chloe. Byla to velmi vážená korintská křesťanská rodina. Pavel se jich ptal na tamější poměry. Od nich se dověděl, že církev je rozdělená neshodami, které se po Apolově návštěvě ještě rozmohly. Falešní učitelé vedli členy k tomu, aby pohrdli Pavlovým nauče-

ním. Překrucovali učení a ustanovení evangelia. Mezi těmi, kteří kdysi horlili za křesťanské etnos-
ti, rozšířila se pýcha, modlářství a smyslnost.

Pavel byl Božím Duchem inspirovaný apoštol. Pravdy, které jiným zvěstoval, přijal "zjevením". Pán mu však vždy nezjevoval přímo stav věřícího lidu. V tomto případě mu všeko řekli ti, kteří měli zájem o zdar Korintského sboru a kteří pozorovali vkrádající se zlo. Na základě předešlého Božího zjevení mohl posoudit celou situaci.

4. Co bylo příčinou roztržek? 1.Kor.1,12.

Žid Apolo, který uvěřil učení Jana Křtitele, je popsán jako člověk nadaný, vroucí, "výřečný a zběhlý v Písmech". (Skut.18,24.25). Narodil se v egyptském městě Alexandrii. Po obrácení se stal cestujícím evangelistou. (Skut.18,24.27; 19,1). Když kázal v Efezu, seznámil se s Akvilou a Priscillou, křesťany se Židů, kteří mu důkladněji vložili zásady křesťanství. Apo-
lo pak odešel do římské provincie Achaje a vzal si doporučující list do efezského sboru. Uspěšně kázal v Efezu a stal se pro své schopnosti oblíbencem jedné části věřících, kteří jej stavěli na obdiv. Jiní zase dávali přednost Pavlovi, Petrovi nebo Kristu (1.Kor. 1,12). Apolo tento stav nijak nepodporoval, a zdá se, že právě proto se nechtěl vrátit do Korintu, i když ho Pavel o to žádal (1.Kor.16,12). Pavel kárá církve pro nesvornost a praví, že on a Apolo jsou "Boží spolupracovníci" (1.Kor.3,6-9).

Pravá moudrost.

5. Nač kladl apoštol Pavel důraz při šíření evangelia?

1.Kor.1,17.22.23.

Řekové si velmi zakládali na svých důvtipných a naučených způsobech diskuse a na vybroušené výřečnosti svých řečníků. Pavel se nesnažil přizpůsobit se jejich filozofickému způsobu podání. Úspěch evangelia není závislý na těchto okolnostech, a apoštol o to ve svém kázání ani neusiloval. Jeho učení a způsob řeči nezískávaly sympatie Řeků, zvyklých na řečnickou vytríbenost. Neviděli v jeho kázání nic uchvatného. Apoštol Pavel dbal úzkostlivě o to, aby sláva Kristova kříže nebyla zastíněna lidským mudrováním a řečnickou pohotovostí, vypočítanou na oslavu člověka, a ne ke slávě Boží. Zvěst kříže není závislá na mocném lidském rozumování a na nějakých skvělých důkazech, ale na působení jednoduché pravdy Boží, plné moci Ducha svatého.

6. Čím se tedy měli věřící v Korintu chválit, jestliže ne lidskou moudrostí? 1.Kor.1,26-31.

7. Jaké bylo Pavlovo kázání evangelia v porovnání s řečníky tehdejší doby? 1.Kor.2,1-5.

Pavel kázal evangelium v Korintu celkem jinak než v Aténách. Tam se snažil přizpůsobit se svým posluchačům. Na logiku odpovídal logikou, na vědu vědou, na filosofii filosofií. Když pak uvažoval, kolik času ho to stálo a jaký malý užitek v Aténách z toho byl, umínil si, že v Korintu bude pracovat úplně jinak. Rozhodl se, že se vyhne učeným důkazům, debatám a že mezi Korintskými nebude umět nic, než "Krista, toho ukřižovaného."

8. Jakou vyšší úroveň se vyznačuje evangelium?
1.Kor.2,6-9.

9. Kdy jedině se mohou lidé přidržet této vyšší
moudrosti? 1.Kor.2,10-16.

Postavení kazatele evangelia.

10. O čem svědčil rozkol v korintském sboru?
1.Kor.3,1-4.

Pavel musel usměrnit způsob své zvěsti poměrům v církvi. Později jim vysvětloval: "A já, bratří, nemohl jsem vám mluvit jako duchovním, ale jako tělesným, jako malíčkým v Kristu. Mlékem jsem vás živil, a ne pokrmem; nebo jste ještě nemohli, ano i nyní ještě nemůžete." Mnozí korintští věřící chápali jen velmi pomalu to, co jim apoštol zvěštoval.

Jojich pokrok v duchovním poznání nebyl úměrný přednostem a příležitostem, které měli. Očekávala by se bohatá křesťanská zkušenost, měli chápat a uplatňovat hlubší zásady Božího slova. Byli však tam, kde učedníci, když jim Kristus říkal: "Ještě mnoho mám vám povědět, ale nyní nesnesete."

11. Jaké stanovisko měli Korintští zaujmout ke svým duchovním vůdcům? Pavlovi a Apollovi? 1.Kor. 3,5-9.

12. Jakou výstrahu dal Pavel těm, kteří chtěli do církve přinášet bezcenný materiál?
1.Kor.3,10-17.

Apoštolové stavěli na pevném základě, na Skále věků. Na tento základ přinášeli kameny, které získávali ve světě. Stavitelé nepracovali bez překážek. Nepřátelé Ježíše Krista nesmírně ztěžovali jejich práci. Apoštolové museli bojovat proti nerozumnosti, nenávisti a předsudkům těch, kteří stavěli na nesprávném základu. Mnozí, kteří budovali církev, podobali se stavitelům jeruzalémského města, jeho zdi za Nehemiáše. Čtete o nich: "A tehdy ti, kteří stavěli nazdi, i ti, kteří nesili břemena, dělali: každý jednou svou rukou dělal dílo a druhou držel zbraň."

13. V jakém protikladu byla chvála věřících v Korintu se zkušeností apoštolů, kteří jim přinesli křesťanskou víru? 1. Kor. 4, 8-16.

K p ř e m ý š l e n í : Jaký vliv má nejednota a neshoda na duchovní život křesťana? Podporujeme své kazatele modlitbami a usilovnou misijní prací? V jednotě je síla!

4. úkol - dne 28. ledna 1967.

Rady o manželství.
- - - - -

Zlatý verš: Efez. 5, 25.

Apoštol Pavel v 1. Kor. 7, 1, zahajuje nový úsek epištoly. Pojednává v ní o problémech, které měla tenkrát církev Páně v Korintu. Věřící v Korintu napsali ap. Pavlovi dopis, v kterém se táží o radu. Jednalo se pravděpodobně o vztahy mezi mužem a ženou. Tento dopis se nám nezachoval. Nevíme přesně, jaké otázky ohledně manželství měli. Výklad kapitoly je tedy do jisté míry závislý na problému, který mu v dopise napsali. Zdá se, že v Pavlově odpovědi se musíme v první řadě zabývat manželstvím, když tak důrazně varoval před smilstvem. (kap. 6 a 5). V Korintu byli i takoví lidé, kteří chtěli vědět, zda přísné židovské předpisy, které nutily muže, aby se ženili (viz Talmud I, str. 411), platí i pro křesťany. Někteří členové církve snad netoužili příliš po sňatku a dotazovali se možná Pavla, mohli zůstat svobodní. Byli-li tento dotaz podkladem Pavlova výroku v 1. Kor. 7, 1, pak nemluvil Pavel všeobecně, nýbrž prostě informoval tuto skupinu lidí, že je docela v pořádku, zůstanou-li svobodní. Zdá se, že někteří křesťané měli dojem, že manželství je hříchem, že by se jej měli varovat a pokud možná zrušit je. Byla by to přirozená reakce na prostěpášnost, jež byla tehdy v Korintu běžná. Chtěli se vyhnout jakémukoliv projevu sexuálního života, a byli by ve své hrdlivosti zašli do druhého extrému, že by se docela vyhybali manželskému svazku.

Manželství doporučeno.

1. O čem psali korintští věřící Pavlovi? Jakou radu jim dal? 1.Kor.7,1.2.

Pavel doporučil manželství jako ochranu před smilstvem, a někteří v tom vidí nízké pojetí manželství. Ale tito lidé nechápou, že Pavel mluvil se zřetelem na zvláštní situaci v Korintu. Pavel netvrdí, že to je jediný důvod, který uvádí ve prospěch manželství. Nepopírá kladné prvky a požehnání manželství (viz Mat.19,12). Nesníme překládnout skutečnost, že Pavel zde nemluví o manželství pověchně. Mluví pouze se zřetelem na události v Korintu, kde se obával následků mravních předsudků vůči celémuátu.

2. Jakou odpovědnost musí uznávat muž i žena? Za jakých okolností lze jediné přechodně tuto odpovědnost pomínout? 1.Kor.7,3-5.

Povšimněme si řeckého znění tohoto verše, jež usnadňuje výklad. "Povinnou laskavost, jež respektuje vzájemnou povinnost mezi oběma manželi," nebo též "manželská práva", výraz, který je jasný sám o sobě. Rozhodně je správné toto druhé znění. Apoštol se staví proti asketickému stanovisku, které hlásali a uplatňovali někteří Korintští. Pavel tento názor odsuzuje. Manželé mají žít jako skuteční manželé a oba mají stejná práva i stejné povinnosti.

3. Co říká Pavel o své radě? 1.Kor.7,6.7.

Příkaz je protikladem rady. Pavel nepřikazuje všem mužům a ženám, aby vstoupili do manželství. Jeho rada

je velmi rozumná, respektuje lidská práva. Křesťan má právo uzavřít sňatek. V přirozených podmínkách má tohoto práva využít. Ovšem, existuje i druhé právo, kdy za určitých okolností není nutno tohoto práva použít. To praví v.7. Nejedná se tedy o příkaz bez výjimky.

Manželství z různých hledisek.

4. Co radí Pavel svobodným a vdovám? Jak máme tuto radu chápat? 1.Kor.7,8.9.26.29.

Pavel radí těm, kteří mají potíže s ovládním svých sexuálních tužeb, aby se raději oženili, než by neustále propadali vzrušení neukojené touhy. Toto neučení je jasné a souhlasí s celkovým názorem předešlých veršů. Uvážíme-li i veškeré problémy, jež manželství přináší v době pronásledování a soužení (v.26), je přesto lépe vstoupit do manželství, než se "spálit" žádostí, t.j. zírat se duševně, citově a fyzicky škodlivým stavem neukojené touhy.

5. Jakou radu dává Pavel o rozvodu? Na koho se odvolává? 1.Kor.7,10.11. Srovnej Mat. 19,6-9.

Uzavření manželství je velmi závažná věc, poněvadž je to krok do života. Muž i žena mají pečlivě uvážit, čeká-li spolu vydržet ve všech nesnázích života až uc konce.

Žena může být dle zákonů země soudně rozvedena, a přece není rozvedená v očích Božích. Muž či žena mohou být před Bohem zproštěni manželského slibu pouze v jednom případě: dojde-li k hříchu smilstva.

6. Jakou radu dává Pavel o nevěřícím partneru?

1.Kor.7,12-16.

Píše-li Pavel, že to mluví on, nikoli Pán, nechťel říci, že mluví bez božské inspirace. Myslel pouze, že se nemůže odvolat na určitý výrok, který by Ježíš o této věci řekl.

Zdá se, že vznikla otázka, jak je tomu u smíšených manželství neboli tam, kde jedna část přijala křesťanství a druhá zůstala v pohanství. Někteří uvažovali o tom, je-li takový svazek nečistý a jak je tomu s dětmi z tohoto spojení. Verš 12. a 16. je odpovědí na tyto otázky. Křesťané nemají takový svazek rušit, nežádá-li o to nevěřící část. V případě dětí mluví verše zcela jednoznačně.

Další rady.

7. Co radil Pavel svobodným? 1.Kor.7,25-27.

Jelikož se Pán Ježíš v této věci nevyjádřil, podal apoštol vlastní inspirovaný názor. Pavel měl rozhodně na mysli tísnivou dobu velkého soužení a těžkostí křesťanské církve.

8. Co píše Pavel dále, aby se nikdo nedomníval, že kategoricky zakazuje manželství? 1.Kor.7,28.

Písmo svaté přináší lidem poselství, že čas je velmi krátký. To je známá skutečnost. Je sice pravda, že doba konce trvá poněkud déle, než jak jsme na počátku tohoto poselství očekávali. Náš Spasitel nepřišel tak rychle, jak jsme doufali. Ale zmýlilo se snad Boží slovo? Nikoli. Nezapomeňme, že Boží zaslíbení i výstra-

hy jsou vždy podmíněny.

Manželské problémy.

9. V jakém protikladu jsou zájmy manželů se zájmy svobodných? 1.Kor.7,32-35.

10.Kterým příkladem ukazuje Pavel dále, že manželství je za určitých okolností žádoucí? v.36-38.

Komentátoři se rozcházejí v názoru, koho se týká výrok "a není mu toho nouze, ale v moci má svou vůli". Jedni myslí, že se jedná o otce panny, jiní se domnívají, že Pavel mluví o jejím ženichovi. Obojí je správné:

11.Jaká rada platí pro případ dalšího manželství?
1.Kor.7,39.40.

Apoštol Pavel zdůrazňuje, že pouze manželství uzavřené v Pánu, může být spokojené. Lidská láska má mít své kořeny v lásce Boží. Jenom tam, kde vládne Kristus, mohou převládat hluboké, upřímné, nezištné city.

13.Kdo usměrňoval Pavlovy rady o manželství?
1.Kor.7,40b.

"Mám Ducha Božího". Zdá se, jakoby zde narážel na některé vedoucí v korintském sboru, kteří si mysleli, že jenom oni jsou vedeni Duchem Božím. Apoštol vyjadřuje svoje přesvědčení, že je také veden Duchem Božím. Tento výrok je důkazem toho, že máme brát jeho dopisy jako moudrost od Boha, nikoli jako lidské názory. Bylo by nutné, aby Pavel jasně řekl, že je osvícen Bohem. Pouze tak mohl vyvrátit učení faleš-

ných učitelů v Korintu, a usměrnit chování korintských věřících.

K p ř e m ý š l o n í : Uvědomuješ si, že manželství založil Bůh už v ráji, a má-li v něm být člověk šťastný, musí žít v souladu s Božími směrnicemi? Proto čistým sexuálním životem se dá žít pouze v manželství.

---oOo---

5. úkol - dne 4. února 1967.

Vzájemný vztah členů církve.

Zlatý verš: 1.Kor. 10,32.

Významnou složkou života křesťana je rozvoj správného vztahu mezi spoluvěřícími. Nejedním problémem korintské církve byl zaviněn špatným postojem a nesprávným vzájemným vztahem. "Silní", kteří se chlubili svým poznáním a svobodou, bezohledně přehlíželi "slabé".

Apoštol se snažil velmi rozhodně opravit falešné a nebezpečné názory a zvyky, které v korintské církvi převládaly. Promlouval vždy k jejich srdcím jasně, ale v lásce. Jeho výstrahy a pokárání byly pro ně jako světlo od trůnu Božího, které zjevovalo skryté hříchy, poskvrující jejich život.

Problém pokrmů, obětovaných modlám.

1. Nač se křesťané tázali? 1.Kor.8,1a.

Otázka obřizky byla úzce spjata s dalšími otázkami, jež musely být prozkoumány. Mezi jiným to byl problém, týkající se pokrmů obětovaných modlám. Mnozí věřící z pohanů žili mezi neuvědomělými a pověřivými lidmi, kteří přinášeli četné oběti modlám. Kněží těchto pohanských modloslužeb provozovali s přinášenými obětmi rozsáhlý obchod. Židé se obávali, že věřící z pohanů uvalí na křesťanství potupu, budou-li kupovat to, co bylo obětováno modlám. Tím by do jisté míry schvalovali modloslužebné zvyky.

2. Jak řešili Korintští tento problém? Co navrhoval Pavel? 1.Kor.8,1b. 2.3.

Slova "všichni známost máme", jsou vyňata z dopisu, který Korintané Pavlovi zaslali. Je možné, že těmito slovy chtěli omluvit to, že jedli pokrmy, obětované modlám. Pavel ukazuje, že každé nedorozumění se dá překlenout i vyřešit láskou.

3. Jakou míru poznání měli někteří korintští křesťané? 1.Kor.8,4-7a. Srovnej Abak.2,18.19; 1.Kor. 10,19.

Výrazy "modla je nic" a "není žádného jiného Boha než jeden" jsou rozhodně vyňata z dopisu Korintských. Pavel potvrzuje pravdivost těchto výroků a rozvádí jejich význam. Tato pravda je základem víry křesťana.
n

4. Jaký vliv mělo jedení pokrmá, obětovaných modlám, na křestany, kteří takovou míru poznání neměli? 1.Kor.8,7b.

Někteří členové sboru nemohli pokrmy obětované modlám považovat za běžnou potravu. Nevymanili se z toho předsudku, ačkoli v modly nevěřili. Jejich dosavadní způsob pohanského života způsobil, že se neuměli dokonale odpoutat od minulosti. Požívání těchto pokrmů připomínalo jim živě je jich dřívější prostředí, a to nemohli překonat.

5. Co radil Pavel se zřetelém na možnost pohoršení? Jak se sám choval? 1.Kor.8,9-13.

Všeobecné zásady o společných vztazích křestanů.

6. Kterou hlavní zásadou mají se vyznačovat vzájemné vztahy mezi členy? 1.Kor.10,24.
7. Co ještě může být příčinou pohoršení? Co doporučil Pavel? 1.Kor.10,25-30.

Povšimněme si, že apoštol Pavel řeší otázku masa obětovaného modlám. Neřeší otázku čistého nebo nečistého masa, jak ji lidé znali už od počátku. Rozdíl mezi čistým-i a nečistými pokrmy je mnohem starší doby než příkazy dané na hoře Sinaj. (1.Moj.7,8.9). Tento rozdíl nebyl na Kristově kříži odstraněn. Takový výklad by narušoval souvislost.

8. Podle které hlavní zásady se má křestan chovat? 1.Kor.10,31.32.

9. Jak se choval ap. Pavel? Co proto mohl prohlásit?
1.Kor.10,33; 11,1.

Pavel věděl, že člověk rád napodobuje někoho jiného. Proto si byl vědom, že se musí snažit být svým věřícím co nejlepším příkladem. Církev v Korintu byla mladá a věřící potřebovali někoho, kdo by je vedl v novém způsobu života. Pastýř nebo kterýkoliv jiný v vedoucí člen sboru má následovat Krista tak věrně, aby ho všichni mohli bezpečně napodobovat.

Soudit se s bratřími je nesprávné.

10. Čeho se dopustili někteří korintští věřící?
1.Kor.6,1.6.

V církvi vzniklo další zlo: věřící chodili k soudu žalovat na své bratry. Nesnáze mezi bratřími lze řešit různým způsobem. Kristus dal jasné naučení o tom, jak si máme v takových věcech počínat: Zhřešili proti tobě bratr tvůj, jdi a řekni mu to. Uposlechneli tě, svého bratra jsi získal. Neuposlechneli tě, vezmi si jednoho nebo dva bratry, abys měl svědky na každé slovo. Neuposlechneli jich, jdi a pověz církvi. Neuposlechneli ani církev, buď tiž tobě jako pohan a publikán.

11. Máč mají pamatovat věřící, mají-li nějaký spor?
1.Kor.6,2-5.

12. Co má křesťan raději učinit, než aby se uchýlil k soudu? 1.Kor.6,7-8.

Písmo svaté říká, že věřící se nemají odvolávat k občanskému soudu, mají-li mezi sebou neshody. Měli by své nesnáze řešit mezi sebou anebo v církvi

jak to Spasitel prikázal. Následovník tichého a pokorného Ježíše raději snese křivdu a škodu, než by před světským soudem odhalil hříchy svého spoluvěřícího.

Soudní pře mezi věřícími jsou pro pravdu pohaněním. Křesťané, kteří jdou k soudu, vystavují církev p směchu nepřátel Boží pravdy. Je to vlastně pohaněním Ježíše Krista. Tím, že pohrdají autoritou církve, pohrdají Bohem, který církvi tuto moc dal.

K p ř e m ý š l e n í : Chováme se vždy ohleduplně k citům svých bratří a sester?

---oOo---

6. úkol - dne 11. února 1967.

Poučení z chyb Izraele.

Zlatý verš: 1.Kor.10,11.

Pavel poukazoval Korintským na zkušenosti starého Izraele, na požehnání, vyplývající z poslušnosti, a na soudy, které následují po přestoupení zákona. Připomněl jim, jak Bůh vedl Židy z Egypta, jak je chránil oblakem ve dne a ohnivým sloupem v noci. Bezpečně přešli Rudým mořem, zatím co Egyptané, kteří šli za nimi, zahynuli. Všim tím dokázal Bůh Izraeli, že pokládá jej za svůj lid. "Všichni jedli tentýž du-

chovní pokrm a všichni pili tentýž duchovní nápoj, pili totiž z duchovní skály, která šla za nimi, a tou skalou byl Kristus."

Přednosti Izraele.

1. Které zkušenosti Izraele připomíná Pavel?

1.Kor.10,1.

Pavel poukazuje na východ-z Egypta. Tak, jak zraclští přešli mořem a putovali pouští do zaslíbené země, jdou dnes křesťané do nebeské vlasti. Hrozí jim totéž nebezpečí, ale chyby Izraele jsou jim ustavičnou výstrahou.

2. Kolik Izraelitů přežilo křest? v.2.

V 5. verši Pavel mluví o tom, že většina Izraelitů nedošla do zaslíbené země. Předtím však zdůrazňuje skutečnost, že všichni přešli mořem, všichni byli zastíněni oblakem, všichni šli za stejným cílem.

3. Jaké další přednosti měli? v.3.4.

"Duchovní" tu znamená "nadpřirozený" nebo "záračný". Boží dary jsou projevem Jeho Ducha. Tu je řeč o marně a o vodě ze skály.

Izrael sklamal.

4. Jak se zachovala většina těch, kteří vyšli z Egypta? Proč? v.5.

Nestačilo jen patřit k zástupu, který vyšel. Většina na těch, kteří vyšli z Egypta, nedošla do zaslíbené země. "A na koho se hněval čtyřicet let? Zdáli se na ty, kteříž hřešili, jejichž těla padla na poušti?" Žid.3,17.

5. Jaké naučení si mají vzít křesťané z toho, že Izrael ustavičně tčuzil po zlém? 1.Kor.10,6. Srovnej 2.Moj.16,3; 4.Moj.11,4.5.14.

Bůh nám ukázal, jak láska k pohodlí a milování rozkoší připravují cestu k hříchu. Hřích přivolává Boží pomstu. Když Izraelité jen jedli, pili a bavili se, zapomínali na bázeň Boží, kterou cítili při vydání zákona. Pak si však udělali zlaté tele, znázornující boha, a klaněli se mu. Když nakonec uspořádali okázalou slavnost, spojenou s uctíváním modly Bálpeor, mnozí doplatili za svou prostopášnost životem. Za jediný den tehdy zahynulo 24.000 lidí (4.Moj.25,9).

Zvláštní zkušenosti.

6. Která zvláštní zkušenost Izraele je nám výstrahou? 1.Kor.10,7. Viz 2.Moj.32,1-5.

7. Který výstražný příklad uvádí Pavel dále? 1.Kor.10,8. Srovnej 4.Moj.25,1-5.

I teď neobstáli ve zkoušce víry a trpělivosti. Izraelité nechtěli přijmout trest za své přestoupení a zatvrdili se. Čím dále tím více se vzdalovali od Boha. Zapomněli na to, že kdyby nebyli reptali v Kádes pro nedostatek vody, mohli si ušetřit cestu okolo Edomu. Bůh měl s nimi lepší záměr. Jejich srdce měla být

naplněna vděčností, že tak mírně potrestal jejich hřích. Místo toho si namluvili, že už mohli být v zaslíbené zemi. Sami si připravovali těžkosti a ztrpčovali si svůj úděl víc, než si Pán Bůh přál. Za všechno nešťastí potom obviňovali Boha. Roztrpčovali se rad tím, jak s nimi jedná, a nakonec nebyli spokojeni s ničím.

9. V čem setrvali Izraelité? Jak se mají zachovat křesťané? 1.Kor.10,10. Srovnej 4.Moj.13,32.33; 14,1-4.37; 16,1-3. 31-33.34. 41.46-50.

Bůh nechce, aby lidé v životě reptali a nařikali. Ti, kteří si ztěžují na Boha, jestliže se jim něco nedaří, mají hledat chybu jinde, nejčastěji u sebe.

Naučení z pádů izraelského lidu.

10. Proč byly napsány zkušenosti Izraele? 1.Kor. 10,11.

Izraelité byli velmi nerozumní. Neposlouchali Hospodina, a to je vedlo k pádu ať už na poušti, nebo později do babilonského zajetí (Jer.17,23.27; 25,4-11). Křesťané se mají poučit ze zkušeností Izraele na poušti a to tím více, čím více se blíží druhý příchod Kristův. Mnoho Izraelitů zahynulo skoro při cíli. (4.Moj.25,9). Bůh jim prokázal zvláštní přízeň, dal jim poznat zákon i samého sebe. Také poznání neměl žádný lid na světě. A přece mu neumějí být věrni. Křesťané, kterým je svěřeno evangelium Ježíše Krista a proroctví o Jeho druhém příchodu, musí bdít. Nesmí dopustit, aby je svody hříšné lidské

sí bdít. Nesmí dopustit, aby ja svody hříšné lidské přirozenosti ztrhly zpět, když jsou skoro na prahu nebeského Kanaánu.

11. Jaké ponaučení si můžeme vzít z opakovaných nezdarů Izraele? 1.Kor.10,12.

Nikdy se nemůžeme cele spolehnout na sebe, ani si nesmíme myslet, že jsme bezpeční před pokušením. Ti, kteří přijímají Spasitele, nikdy se nemají domnívat, že k spasení stačí jen upřímné obrácení a víra bez skutků. To je omyl. Víra a naděje mají své místo. Avšak i když se odevzdáme Kristu a cítíme, že nás přijal, není to zárukou, že jsme chráněni před pokušením. Slovo Boží praví: "Mnozí budou čišťeni a bílení a zkoušeni jako v ohni" Dan 12,10. Jen ten, kdo ve zkoušce obstojí, přijme korunu života.

12. Jaké povzbuzení dává Písmo všem klesajícím? v.13.

Bůh nás nenechává samotné zápasit se zlem. Naše síly jsou jen omezené. Všechny své zděděné i získané sklony ke zlému překonáme v síle, kterou nám Bůh ochotně dá.

13. Jakou přísnou sebekázní se vyznačoval Pavel, aby získal nehynoucí cenu? 1.Kor.9,24-27.

K ř e m ý š l e n í : Neklesáme často na mysl, jakmile se dostaneme do těžkostí? Reptáním nikdy nic navyřešíme. Cvičme se v sebekázní!

7. úkol - dne 18. února 1967.

Duchovní dary.

Zlatý verš: 1.Kor.1,7.

Zdá se, že korintští věřící se dotazovali apoštola Pavla na dary Ducha. Někteří se snad vychloukali, že dary, které mají, jsou větší a důležitější než dary, které mají jiní věřící. (viz 1.Kor.12,18-23). Pavel využil této příležitosti a poučil je o působení Ducha v Kristově tajemném těle, v církvi. Svátý Boží Duch byl v církvi od počátku. Dary Ducha nebyly totiž omezeny na novozákonní dobu. Vysvítá to zřejmě ze skutečnosti, že ve staré době bylo mnoho proroků. Boží vůlí a úmyslem je, aby jeho církev byla zmocněna dary až do konce (Efez.4,8-11.-13). Všechny tyto dary jsou od Boha. Žádný člověk se nemůže proto vychloubat a povyšovat, byl-li poctěn přízní nebes jako zvláštní Boží nástroj. Boží moc se v něm projevuje ku požehnání celé církvi.

Význam duchovních darů.

1. Proč mluví Pavel o duchovních darech? 1.Kor.12,1.

Je možné, že Korintští v dopise žádali vysvětlení o duchovních darech. Pavel zde nerozebírá běžné působení Ducha svatého při obrácení a v křesťanském životě.

Mluví o zvláštních darech Ducha svatého, zvláště proctví a o mluvení jinými jazyky. V korintské církvi bylo mnoho těchto darů. Neměli "nedostatek v daru". (1.Kor.1,7).

V prvních dnech křesťanství, kdy rychle rostoucí církev potřebovala vedení, bylo množství duchovních darů obzvláště zapotřebí. Členové byli jimi uschopňováni k službě, proto jich bylo více než dnes. Ovšem, tyto dary nikdy zcela nevymizely.

2. Co spojuje všechny rozličné dary? 1.Kor.12,4-6.

Pavel musel zdůraznit, že Bůh je dárcem všech dobrých darů, poněvadž Korintští některé dary rádi přehlíželi.

3. Komu se dostává darů Ducha? Proč? v.7.

Dary byly dány "k užitku", to znamená ku prospěchu všech. Nebyly dány proto, aby se někdo chlubil anebo povyšoval nad ostatní.

Rozdílnost darů.

4. Vyjmenuj různé dary Ducha! 1.Kor.12,8-10.

Převédeme-li slovo "umění" do významu dnešní doby, znamená to znalosti nebo vzdělání, jež získáme praxí a osobním úsilím. "Moudrost" znamená rozhled, který postupně získáváme uvažováním a zkušeností. Nový zákon nečiní jasný rozdíl mezi těmito dvěma slovy. Zdá se však, že výraz "řeč moudrosti" představuje působivé předkládání pravdy, jejímž výsledkem je brácení. "Řeč umění" má vystihnout systematickou teologii.

Všichni, kteří dosahují spasení, mají určitou víru. Pavel mluví zde o "víře" jako o důvěře v Boha,

- jež působí zvláštní vyslyšení modliteb-.

"Darů uzdravování" představují zázračné uzdravování, jaké se projevovalo za časů apoštolů, kdy nemocní byli na jejich slovo uzdraveni. Tento dar musíme odlišit od uzdravení, které je důsledkem vroucích modliteb. Všichni přece mají právo prosit Pána, aby je uzdravil anebo mohou zavolat starší sboru a požádat je o modlitbu za uzdravení.

"Činční divů" se týká zázraků všeobecně.

"Proroctví", je dar, kterým se vyznačují zvláštní boží mluvčí, proroci.

"Rozoznávání duchů" je schopnost rozlišování mezi pravým a předstíraným, falešným poselstvím.

"Rozličnost jazyků" představuje dar, jímž se podrobně zabývá 1.Kor.14.kap. V tomto úkole se nemůžeme zabývat tímto darem podrobně. Křesťané si však musí dát pozor na satanovy svody, projevující se zvláště domnělou "rozličností jazyků".

"Vykládání jazyků" je dar, který umožňuje výklad poselství, jehož se nám dostává skrze "rozličnost jazyků".

Církev přirovnána k tělu.

5. K čemu jsou přirovnáni členové církve?
v.12-14.

7. Jak znázornil Pavel potřebu různých darů? v.15-19.

V přírodě a v barvách nemáme rádi jednotvárnost. Pěkná krajina se vyznačuje téměř nekonečným množstvím odstínů a forem. Žádné zobrazení nelze plně vystihnout jedinou, byť i nádhernou barvou. Církev je obohatena rozdílností, projevující se v okolnostech, věku a schopnostech členů. Jeden člen se může velmi lišit od druhého. Všichni však stejným dílem tvoří jedno tělo (v.15). Nesmíme malomyslně, že se nepodobáme některým jiným křesťanům. Kdyby všechny údy těla byly stejně veliké, narušilo by to nesmírně soulad, užitečnost a krásu těla (v.17). Každý úd má svou určitou funkci. Nesmíme chtít zastávat místo, pro které se nehodíme. Bůh sám nás uvedl do církve a určil nám v ní místo (v.18). Nesmíme je svévolně opustit. Máme-li je opustiti, učiní tak Bůh sám. Určujeme-li si místo sami, pouštíme to, které nám bylo svěřeno.

8. Kterým výstižným přirovnáním Pavel ukázal, že nelze podceňovat žádný dar ani jeho majitele? v.20-27

Ocenění darů.

9. V jakém sledu vypočítává Pavel znovu dary Ducha? 1.Kor.12,28.

Seznam darů ve verších 8-10 není zřejmě úplný anebo ojedinělý. Ve verši 28. uvádí Pavel apoštoly a učitele. Apoštolský dar mělo dvanáct učedníků, dar učitel-
ský je dar výkladu. Učitel umí jiným podat srozumitelný výklad Božího poselství. "Pomocníkem" je zřejmě myšlen dar diakonů. "Správcové" představují dary různých činovníků sboru.

10. Jak znovu zdůrazňuje Pavel skutečnost, že členové jsou obdařeni nejrůznějšími dary? v.29.30.

11. Jaké stanovisko měli věřící zaujmout k těmto darům? v.31.

Podle v.31 můžeme získat ještě další dary a máme o ně usilovat.

12. Kterému daru máme dávat přednost? 1.Kor.14,1. -
Srovnej 1.Tes.5,20.

Korintští příliš zdůrazňovali dar jazyků, který působil senzačním dojmem, a podceňovali dar prorocký. Pavel naléhá, aby usilovali hlavně o získání darů prorockých.

13. V čem převyšoval dar prorocký dar jazyků?
1.Kor.14,2-5.

K p ř e m ý š l e n í : Jsem vděčen Pánu za dar, který mi dal? Uplatňuji jej ku prospěchu církve a všech lidí? Nepodceňujeme ani ten zdánlivě nejmenší dar!

8. úkol - dne 25. února 1967.

Nejušlechtlejší vlastností je láska.

Zlatý verš: 1.Kor.13,13.

Slovo "láska" je výraz, který v řeckém originále 1.Kor.13. zní *agapē*. Původně se myslelo, že je to odlišný křesťanský výraz, poněvadž se vůbec nevyskytoval v běžné řečtině. Ovšem, nyní se našlo několik nesporných důkazů o jeho použití i mimo ranou křesťanskou literaturu. Tyto příklady jsou však vzácné. Křesťanská literatura vyjadřuje tímto slovem vyšší pojem lásky, jak ji zjevuje evangelium. Bůh je *agapē* (1.Jana 4,7.8). Jeho láska a láska Ježíše Krista k lidem je vyjádřena slovem *agapē* (Řím.5,8; Efez.2,4; 1.Jana 3,1). *Agapē* znamená také vztah mezi Bohem a Kristem (Jan 15,10; 17,26). Vystihuje také lidskou lásku (Řím.12,9) a je jmenována mezi ovocem Ducha na prvním místě (Gal.5,22). Klasická definice *agapē* je v 1.Kor.13. kap. Apoštol vypočítává různé duchovní dary a schopnosti (12.kap) a podotýká, že láska je z nich největší (v.31). Převyšuje dokonce víru a naději (kap.13, 13). Tento druh lásky je tudíž vyjádřením "božské lásky", "dokonalé lásky".

Vznešenost lásky.

1. Nač poukazoval Pavel, jakmile vysvětlil postavení a účel duchovních darů v církvi? 1.Kor.12,31.

2. Které schopnosti nemají dle něho bez lásky cenu? 1.Kor.13,1.

Bůh nehledí na to, jak kdo umí pohotově mluvit nebo jak má bystrý úsudek, trvalý význam má jen upřímný úmysl, vroucí zbožnost, milování pravdy a bázeň Boží. Bůh si váží upřímnosti, nevinných rtů, naplněných vírou a prostou důvěrou. Avšak krásná slova a řeči, řečnické umění nadaného člověka, který se nevyznačuje věrností, zásadností, čistotou a nezištností, jsou jako zvučící měď a znějící zvon. Může být vtípný, snad dovede vyprávět zábavné anekdoty a umí zapůsobit na lidské city, nemá však Ježíšova ducha. Toto vše se může líbit neposvěceným srdcím. Bůh však drží v rukou váhy, jež odvažují slova, ducha, upřímnost a posvěcení.

3. Čím jsou i vyšší dary Ducha bez lásky? v.2.

4. Jaký smysl mají obětavé činy bez lásky? 1.Kor. 13,3.

Pouhé vyznání víry v Krista nemá cenu. Jedině láska, projevující se činy, je pravá. Bůh posuzuje veškeré naše jednání podle toho, kolik je v něm lásky. Přijímá a odměňuje vše, co je vykonáno z lásky, byť se to lidem zdálo jako něco nepatrného.

Definice lásky.

5. Co prohlašuje Pavel o lásce? v.4a.

6. Jaká není láska? v.4b.

7. Čím se ještě láska nevyznačuje? v.5.

Láska je vlastnost, podněcující k činům. Poukazuje nás neustále na konání dobra jiným. Tím nás chrání před nerozumným jednáním, abychom neztratili ze zřetel cíl získávání duší pro Krista. Láska nevyhledává sv zájmy. Nevede lidi k tomu, aby usilovali o své pohodlí a ukojení vlastních tužeb. Jakmile věnujeme přílišnou pozornost své osobě, bráníme růstu lásky.

8. Jak rozlišuje láska mezi dobrem a zlem? v.6.

Ten, jehož srdce je naplněno láskou, rmoutí se nad poklesky a slabostmi ostatních. Má však radost, kdykoliv zvítězí pravda, když dobrá pověst bližního je očištěna nebo když dojde k vyznání hříchů a napravení chy

9. Je trvání lásky časově omezeno? v.7.

Láska nejen že snáší chyby bližních, ale snáší i těžkosti a nesnáze, které z chyb našich bližních vyplývají. Tato láska "nikdy nepřestává". Její hodnota nemůže klesnout, neboť je to vlastnost nebes. Ten, kdo má tuto lásku, pronese si ji jako vzácný poklad bránnami Božího města.

Musíme však pěstovat i aktivní stránky lásky. Křesťan je sice vždy hotov dát mírnou odpověď, jež odvrací hněv, současně však musí mít v boji proti zlu odvážnost hrdiny. Musí mít nejen lásku, která všechno snáší, ale rovněž musí mít sílu charakteru, který vytvoří z jeho vlivu moc k dobrému.

Láska je nebeská rostlina. Chceme-li, aby se jí dařilo v našem srdci, musíme ji demě pěstovat. Jemnost, tichost, shovívavost, vyrovnaná povaha, trpělivost,

snášenlivost - to je ovoce na vzácném stromě lásky.

Trvání lásky.

10. Jakou vlastnost má láska ve srovnání s darem prorocství, jazyků a znalostí? 1.Kor.13,8.
11. Proč přestane jednou platnost těchto darů? Jak vystihuje Pavel jejich přechodné trvání? v.9-11.
12. Na jaký rozdíl poukazuje Pavel mezi životem na tomto světě a životem na věčnosti? v.12.

Naše výchova nekončí v tomto životě; bude pokračovat po celou věčnost a nikdy vlastně neskončí. Budeme denně v nové kráse spatřovat předivné skutky Boží, důkazy jeho moci, která stvořila a udržuje vesmír. Ve světle, zářícím od trůnu, zmizí všechna tajemství. Budeme se divit, jak je všechno neobvykle prosté. Dnes se díváme na nádherné, vzdálené nebe jen za pomoci dalekohledu. Až bude odstraněn hřích, zjeví se celá země ve své kráse. Kdo má zálibení ve vědě, bude moci zkoumat záznamy stvoření a nenalezne nikde ani stopu zlého. Jiný bude naslouchat melodickým hlasům přírody a nezaslechne hlas pláče ani sténání. V celém stvoření bude spatřovat Boží tvůrčí ruku.

13. Jak shrnul Pavel své pojednání o lásce?
1.Kor.13,13.

K p ř e m ý š l e n í : Je můj život naplněn láskou? Usiluji o její růst i ve všedním každodenním životě?

9. úkol - dne 4. března 1967.

Naděje na vzkříšení.

Zlatý verš: 1.Kor,15,51.52.

Víra některých Korintských tak upadla, že pochybovali o základních zásadách křesťanského náboženství. Někteří došli tak daleko, že popírali i zvěst o vzkříšení. Pavel se postavil proti tomuto vážnému nedostatku. Jasným svědectvím dokazuje, že Ježíš Kristus byl též vzkříšen.

Dosud Pavel hovořil jen o poklescích, které se týkaly korintského sboru jako celku. O některých věcech slyšel buď sám, nebo ho Korintští prosili v listě o vysvětlení. V 15. kapitole pojednává apoštol o vzkříšení těla, a v 12. verši výslovně mluví, že to popírají jen někteří Korintští. Tu se setkáváme s prvním bludem, který začal pronikat do církve.

Falošné učení, které popírá vzkříšení.

1. Co tvrdili někteří věřící v Korintu? 1.Kor.15,12.
2. Byl jejich názor správný? Co by se pak také dalo tvrdit? v.14-18.

Šlo o názor, že spravedliví jdou po smrti rovnou do nebe. Kdyby to bylo tak, proč pak Pavel mluvil, že jestliže není vzkříšení, zahynuli i ti, kteří zemřeli v Kristu? Vzkříšení by nebylo nutné.

3. Jakou naději by měli Korintští, kdyby nebylo věčného života? v.19.

Pavel tu nechce říci, že zbožnost a poslušnost Božích požadavků v tomto životě nepřináší štěstí. Věřící může být omnoho šťastnější než jiní lidé. Jestliže je však vzkříšení jen mylnou představou, pak křesťané jsou nejubožejšími lidmi na světě.

Křesťanské učení o vzkříšení.

4. Jak důrazně dosvědčil Pavel křesťanskou víru ve vzkříšení Krista i lidí? 1.Kor.15,20-22.

Ježíšovo vzkříšení bylo zárukou konečného vzkříšení všech, kteří umírají ve víře v Krista. Spasitelovi následovníci poznali zmrtvýchvstalé tělo svého Pána, hlas i přízvuk Jeho řeči, Jeho chování. Tak vstanou ti, kteří odpočívají v Pánu Ježíši. Svě přátely poznáme právě tak, jak učedníci poznali svého Mistra. V tomto pozemském životě snad byli nemocní nebo znetvoření, ale ve vzkříšeném a oslaveném těle vstanou dokonalí. V tvářích zářících odleskem Ježíšova obličej, poznáme podobu těch, které milujeme.

5. Kdy budou Boží věrni vzkříšení? v.23.

Mrtví uslyší hlas, který zvolal na kříži: "Dokónáno jest!" Tento hlas probudí mrtvé, kteří vstanou. Bude to hlas Ježíše Krista, Pána nebes. Při Spasitelově vzkříšení se otevřelo několik hrobů, ale při Jeho druhém příchodu Ježíšův hlas uslyší všichni, kteří v Něj věřili a vstanou k slavnému, nesmrtelnému živo-

tu. Tataž moc, která vzkřísila Krista z mrtvých, probudí i věřících všech časů.

6. Který poslední nepřítel bude zničen při zřízení Božího království? v.24-28.

7. Jaká naděje posilňovala apoštola Pavla, že ušel obětovat vše pro Krista? 1.Kor.15,30-32a.

"Každý den umírám". Pavel nechtěl říci, že mu denně hrozí nebezpečí života, protože o tom hovořil ve 30. verši. Chce říci, že co se jeho týče, je připraven káykoli zemřít. Je smířený s Bohem i lidmi. Jestliže jej má smrt zastihnout při práci, je hotov.

8. K jakému závěru přijdou nakonec takoví lidé, kteří nevěří ve vzkříšení? Jakou vážnou výstrahu zaznamenal Pavel? 1.Kor.15,32b-34.

Podstata vzkříšení.

9. Jakým přirovnáním Pavel ukázal, že vzkříšené tělo se bude lišit od těla pozemského? v.35-41.

Vzkříšením se nezmění naše totožnost, i když tělo nebude složeno z též hmoty, která šla do hrobu. Boží působení je pro člověka tajemství. Duch, povaha člověka, se vrací k Bohu a zůstává v Něm zachovaná. Při vzkříšení budou mít všichni lidé svou povahu. Ve stanovený čas Bůh vyvolá mrtvé, a znovu je přivede k životu. Tělo vyjde zdravé.

10. Jak poukazoval Pavel na rozdíl mezi pomíjejícím tělem a tělem oslaveným? v.42-49.

Smrtelné, porušitelné tělo věřících, zbavené krásy a poskvrněné hříchem, stává se dokonalým, krásným a nesmrtelným. Všechny chyby a nedostatky zůstaly v hrobě. Vykoupení se vrátí ke stromu života v dávno ztraceném ráji a "dorostou" do slavné postavy původního člověka. Kristovi věrní budou dokonalým obrazem svého Pána.

11. Proč je nutná přeměna našeho těla? 1.Kor.15,50.

Pavel to znázorňuje obilným zrnem, zasetým do země. Zaseté semeno zahyne, ale vyrostе z něj nové. Obsah zrnka, který se rozruší; nevrátí se více do původní podoby. Utvoří se nové zrno. Lidské oslavené tělo bude mít novou podstatu; protože je novým stvořením. Rozsívá se přirozené tělo, vstává tělo duchovní.

Události při vzkříšení.

12. Co zakusí křesťané, kteří se dožijí Kristova příchodu? 1.Kor.15,51-53.

Živí spravedliví budou "přeměnění rázem". Hned když se ozve Boží hlas, budou oslaveni, stanou se nesmrtelnými a spolu se vzkříšenými půjdou v ústřety Pánu. Andělé shromáždí Boží vyvolené ze všech stran. Matkám přinesou do náruče jejich zemřelé dívky. Přátelé, tak dlouho odloučení smrtí, se opět setkají, aby se již nikdy nerozloučili. Všichni společně vstupují do Božího města v plné radosti.

13. Který verš Písma se tehdy naplní? v.54.55.

V duchu vidíme vykoupené zástupy. Poslední jejich myšlenka na zemi platila smrti a jejímu "ostnu". Teď volají: "Kde je, ó smrti, osten tvůj?" Jsou vzkříšení, dostali pečeť nesmrtelnosti, a jdou v ústřety svému Pánu. Brány Božího města jsou otevřeny dokořán, a ti, kteří žili podle pravdy, vcházejí dovnitř.

14. Komu patří díky za tuto zkušenost? v.56.57.

K p ř e m ý š l e n í : Uvědomuješ si, že víra ve vzkříšení je základem naší blahoslavoné naděje? Proč je toto konečné vítězství nad smrtí útěchou všem zranouceným věřícím?

---oOo---

10. úkol - dne 11. března 1967.

Síla v těžkostech.
- - - - -

Zlatý verš: 2.Kor.4,17.

Mnozí slabí u víře nemohou často pochopit Boží prozřetelnost, která dopustí, aby spravedlivý trpěl od nespravedlivých. Někteří přestávají i věřit, když Bůh dovolí, aby se ti nejhorší lidé měli dobře, zatím co lidé dobří jsou od nich dokonce utis-

kování. Mnohdy věřící se táže, proč Bůh, který je spravedlivý, milosrdný a nevýslovně mocný, dopouští takovou nespravedlnost a útisk? My se tak nemůžeme tázat. Bůh nám dal dostatek důkazů své lásky, a my nemáme pochybovat o jeho dobrotě proto, že nemůžeme pochopit dění jeho prozřetelnosti. Když Spasitel předvídal pochybnosti, jež měly na učedníky dolehnout ve dnech soužení a smutku, řekl jim: "Pamatujte, že jsem pravil vám: Není služebník větší nad Pána svého, ani posel větší nežli ten, který jej poslal." Ježíš trpěl pro nás víc, než může kdokoli z jeho služebníků trpět od lidí. Ti, kteří jsou povoláni, aby snášeli muka a mučednickou smrt, krácejí pouze ve šlépějích Syna Božího.

Požehnání v soužení.

1. Jaké požehnání zakusil Pavel ve svém soužení?
2.Kor.1,3.4a.

Tato slova neznamenaají jen útěchu v zármutku a soužení. Je v nich zahrnuto vše, co může nebeský Otec učinit pro své pozemské dítky. (Viz Mat.5,4). Soužení je pro křesťana významným činitelem ve vytváření charakteru (Žid.2,10). Ovšem utrpení a soužení nemohou samy o sobě přetvořit člověka, aby se podobal Ježíši Kristu. Naopak, mohou působit také rozmrzelost a zahořklost. Písmo praví, že Bůh v soužení a utrpení věřícího člověka potěšuje a posvěcuje. Kdo mu důvěřuje, nalézá milost a sílu i trpělivost k řešení všech životních problémů.

2. Jak se zachoval Pavel k druhým, když sám byl v soužení od Boha potěšen? v.4b. 5.

Apoštol Pavel děkoval Bohu za útěchu, které se mu v zármutku dostalo. Pavel cítil toto potěšení a teplo Boží lásky a podělil se o získané požehnání s ostatními.

3. Jak nezištně sloužil Pavel jiným? v.6.7.

Nemáme pracovat pro mzdu, kterou dostáváme. Nemáme pracovat pro Pána ze sobeckých pohnutek. První podmínkou dobré služby je, abychom pracovali nezištně, upřímně a obětavě. Náš Pán a Mistr si přeje, aby jeho dílo nebylo rušeno ani stínem sobectví. Naše úsilí se má vyznačovat přecností a moudrostí, které Bůh vyžadoval od stavitelů pozemské svatyně. V každé práci musíme pamatovat, že naše největší nadání i největší služba má jedině tehdy cenu, položíme-li na oltář v první řadě sami sebe jako oběť živou.

Soužení v Asii.

4. Kterou zvláštní těžkost připomínal Pavel Korintským věřícím? 2.Kor.1,8. Srovnej 1.Kor.15,32.

Nevíme přesně, o jaké soužení se jedná. Možná, že to byl vážný duševní boj, který byl částečně způsoben poměry v korintském sboru. Zápas se šelmami v Efezu (1.Kor.15,32) se obvykle považuje za obrazný výraz, který znamená tentýž duševní boj.

5. Jaké cenné naučení získal Pavel z prožité zkušenosti? 2.Kor.1,9.10.

6. Oč žádal Pavel Korintské se zřetelem k této nesnázi? v.11.

7. Jakou vítěznou zkušenost získal, místo aby kle-
sal na mysli? 2.Kor.4,8-11.

Hledíme-li zpět do minulosti, poznáváme, že prá-
vě tehdy, když se nám zdálo, že život je samá nes-
náz a starost, byl nám Pán Ježíš nejbliže. Vedl nás
k světlu. Také Otec nám byl po boku. Skláněl se s ne-
výslovnou láskou nad námi, dopustil soužení pro naše
dobro, tak jako ten, kdo pročišťuje vzácné zlato. Dom-
níváme-li se, že jsme opuštěni, potěšuje nás a podpí-
rá.

8. Která naděje dodávala Pavlovi sílu, aby hleděl od-
vážně i smrti vstříc? 2.Kor.4,14.15; 5,1.

9. Jakou vnitřní zkušenost může činit křesťan bez ohle-
du na vnější soužení? 2.Kor.4,16.

10. Jaké poznání má věřící člověk? Jaké stanovisko mů-
že proto zaujmout k utrpení? v.17.18. Srovnej
Řím. 8,18.

Mohl-li soužený, pronásledovaný Pavel zvolat, že
jeho soužení je nepatrné, nač by si chtěl stěžovat
dnešní křesťan? Jak nepatrně směšné jsou naše nesnáze
ve srovnání s Pavlovým velkým utrpením! Nestojí ani
za to, abychom je srovnávali s věčnou, nekonečnou slá-
vou, jež očekává vítěze. Soužení je Boží prostředek,
který má zdokonalit náš charakter. Křesťan může pro-
cházet různými těžkostmi a utrpením, cesta Prozřetel-
nosti se mu může zdát temná a neschůdná. Přesto se má

radovat v Pánu u vědomí, že všechno napomáhá k dob-
rému. Pavel prohlásil, že léta sebezapření, nouze,
soužení, těžkostí a pronásledování jsou pouhým okam-
žikem. Věcí časné mu nestály za srovnání s nekoneč-
ně velkou slávou, jež na věřící po boji očekává. Prá-
vě toto soužení má být Božím nástrojem ve vytváření
křesťanského charakteru. Křesťan má bez ohledu na
chmurné okolnosti a tajemné cesty Prozřetelnosti hle-
dět dál, výš, k životu věčnému

Pavlovo osobní soužení.

11. Jak hleděl Pavel na svůj osobní neduh? 2.Kor.12,7.

Pavel měl velkou potíž - měl špatný zrak. Domníval
se, že bude-li se vroucně modlit, jeho nesnáze pomine.
Ale Pán měl svůj úmysl a řekl Pavlovi: Už mi více o
tom nemluv. Má milost ti stačí. Ta ti umožní snášet
i tvou nemoc.

12. Jakou odpověď dostal Pavel, když prosil o odstra-
nění této nesnáze? 2.Kor.12,8.9a.

Pavel myslel na korintskou církev. Jejímí vnitřní-
mi poměry byl velmi zarmoucen. Ve Filipis začal psát
druhou epištolu ke Korintským, poněvadž mu na nich
velmi záleželo. Apoštol však navíc velmi trpěl skles-
lostí, zaviněnou do značné míry osobními bolestmi.
Jakmile pracoval pro spasení duší, povznášel se nad
tělesné nesnáze a nemoci. Cítil však, že jeho tělesný
neduh je mu v práci velkou brzdou. Proto opakovaně Pá-
na prosil, aby mu ulevil. Bůh neuznal za dobré, aby mu
v této věci odpověděl. Ujistil ho však, že se mu dos-
tane potřebné Boží milosti.

13. Jaký vítězný postoj zaujal po této zkušenosti k utrpení? v.9b,10.

K. p ř e m ý š l e n í : Zdá se nám někdy, že naše osobní nesnáze a nemoci jsou nesnesitelné? Zamysleli jsme se dobře nad Pavlovým celoživotním strádáním? Boží milost chce i nám dopomoci k trpělivosti a tím k vítězství.

—oCo—

11. úkol - dne 18. března 1967.

Křesťanská štědrost.

Zlatý verš: 2.Kor.8,9.

Pavel slíbil, že se postará o chudé v Jeruzalémě (Gal.2,10; Řím.15,26; p.Kor.8. a 9.kap). Zdá se, že sbor v Jeruzalémě byl velmi chudý. Macedonské sbory také nebyly majetné; ale musely ještě sbírat peníze pro Jeruzalém. Musíme si uvědomit, že tehdejší sbírka pro potřebné sloužila i k vydržování církve. Péče o chudé patřila mezi přední úkoly církve.

Štědrost macedonských.

1. Jak se zachovali věřící v Macedonii, jakmile se dověděli o nouzi křesťanů v Jeruzalémě?

2. Kor. 8, 1-4.

V Jeruzalémě byl hlad. Pavel věděl, že křesťané jsou z velké části rozptýlení a že ti, kteří se ještě udrželi v městě, budou postrádat soucit nevěřících. Proto vybízel sbory, aby ochotně přispěly svým bratrům v Jeruzalémě. Sbirka převýšila očekávání apoštolů. Věřící puzeni Kristovou láskou, dávali velmi štědře. Byli rádi, že tak mohou vyjádřit vděčnost Vykupiteli a lásku k bratrům. To je pravá pohnutka lásky, jak ji vyžaduje slovo Boží.

2. Co předcházelo jejich ochotě a štědrosti? v. 5.

Macedonští věřící byli proto tak ochotni obětovat, že se sami nejdříve celým srdcem obětovali Pánu. Působením Ducha svatého odevzdali nejprve Pánu své srdce, pak obětovali ochotně i na dílo Boží. Nemuseli být nikterak nuceni. Naopak, radovali se, že si směli odříci i nutné věci, aby mohli přispět ku pomoci jiným. Prostí věřící obětovali upřímně a z lásky, zapřeli se, a tak bohatli v štědrosti.

3. Proč vyzýval Pavel věřící, aby se rozhodli v štědrosti? v. 7.

Štědrost je zde uvedena vedle víry, lásky a křesťanské horlivosti. Myslí-li si někdo o sobě, že je dobrým křesťanem, a přitom zavírá uši i srdce, když Bůh od něho vyžaduje oběť, pak je na velkém omylu. Mnozí věřící rádi poslouchají o pokroku díla na světě, ale sami neučiní pro jeho rozvoj nic. Víra těchto lidí je mrtvá, poněvadž není doplněna skutky. Pán se nezmýlí, když říká, že lakomý člověk není vlastně

obrácený člověk.

4. Na jaký největší příklad ochoty poukázal Pavel věřícím? v.7.8.9.

Apoštol měl pádný důvod. Není to příkaz Pavla, nýbrž Pána Ježíše. Syn Boží opustil bohatý, slavný a čestný nebeský domov a vzal na sebe lidskou podobu. Nežil bezstarostně a bez práce někdo v královských palácích, ani neměl pohodlí, po kterém člověk přirozeně touží. V nebesích se rozhodl, že bude žít mezi chudými a utiskovanými, že se zařadí mezi prosté dělníky.

5. Kolik času uplynulo od chvíle, kdy Korintští zahájili sbírku? Jakou výzvu Pavel učinil nyní? 2.Kor.8,10.11.

Pavel radil, aby rychle dokončili to, co před rokem začali. Bylo to v jejich zájmu, aby neotáleli. Otálení by uškodilo jejich křesťanské zkušenosti. Učiníme-li slib Bohu, musíme být důslední i ve svých závazcích k bližním. (Kaz.5,4.5).

5. Podle čeho se posuzuje dar člověka? v.12.

Všichni mají přiložit ruku k dílu. Případ vdovy, jež hodila své dva peníze, je zaznamenán k poučení ostatních. Kristus ji pochválil za její obět a upozornil učedníky na její čin. Vážil si jejího daru víc, než mnoha peněz těch nejbohatších. Ti dávali ze svého přebytku. Dar, který přinesli, ani v nejmenším neomezil způsob jejich života. Ale vdova svou obětí

se připravila o nejmutnější životní potřeby. Nevěděla, jak bude zajištěna na druhý den. Neměla muže, který by se o ni staral. Důvěřovala jen Bohu. Hodnota daru se neposuzuje podle výše, ale podle pohnutky a možnosti.

7. Proč měli Korintští nyní ochotně přispět? v.13-15.

Ti, kteří sobecky zadržují své prostředky, nemohou se divit, když jim je ruka Boží rozptýlí. Bůh může rozptýlit prostředky, které svěřil svým správcům.

8. Jak zapůsobila hořlivost věřících v Korintu na ostatní? 2.Kor.9,1.2.

Jakmile lidé chtějí pomáhat v šíření díla Božího, dá jim Pán srdce ochotné a nezištné. Budou dávání považovat za přednost. Bůh působil na tyto chudé věřící v Macedonii, že dávali štědře. Jejich příklad je znamenán proto, aby se podle něho řídili i jiní.

9. Jaké opatření učinil nyní Pavel? 2.Kor.9,3-5.

10. Jaká zásada se uplatní u těch, kteří dávají ochotně? v.6.

Mnozí se vmlouvají, že nemohou více přispět na dílo Boží, že odevzdaný dar je úměrný jejich možnostem. Pán jim někdy sníží jejich příjmy na takovou míru, že pak opravdu jejich příjmy jsou úměrné daru, který odevzdali. Mnohému se pak otevrou oči, zaslepené sobectvím.

11. Co chválí Bůh? v.7-9.

Kdo dává neochotně, ať raději nedá nic. Pamatujme, že dáváme Bohu, na jehož požehnání jsme závislí. On čte naše pohnutky a úmysly.

12. Jak se Bůh zachovává k ochotnému dárci? v. 10. 11.

13. Jaké požehnání přinesly dary Korintských?
v. 12-15.

K p ř e m ý š l e n í : Zajímám se o potřeby svých bližních? Jak by v mém životě dopadl zákon setby a žně?

--oOo--

12. úkol - dne 25. března 1967.

Závěrečné napomenutí.

Zlatý verš: 2. Kor. 13, 11.

Pavlovo srdce bylo naplněno vroucí láskou k věřícím v Korintu. Chtěl, aby získali pravou, vnitřní zbožnost, která by je posilnila proti pokušením. Věděl, že satan a jeho pomocníci jich budou na každém kroku pronásledovat a že budou muset každodenně bojovat. Měli potlačovat staré zvyky a nežádoucí sklony, a modlitebně měli bdít. Pavel věděl, že vyřší křesťanské ctnosti jsou odpovědí na vroucí a ustavicnou modlitební bdělost. Věděl také, že ukřižovaný

Kristus nabízí všem tolik síly, aby se obrátili a odolali všem pokušením. Jejich útočištěm a zbraní měl být sám Bůh a Jeho Slovo.

Závěrečné napomenutí v 1. ep. Korintským.

1. Jak se mají projevovat věřící ve svém křesťanském životě? 1.Kor.16,13.

Věřícím má být jasné, že přítomný život není nějakou parádou, ale tvrdým zápasem. Všichni mají snášet těžkosti jako dobří sportovci nebo vojáci. Mají být silní a stateční. Mají poznat, že pravý charakter se osvědčuje v tom, jak ochotně nesou břemena a těžkosti nebo konají potřebnou práci, i kdyby nepřinesla svět-
ské uznání a odměnu.

2. Co má být pohnutkou našeho jednání? 1.Kor.16,14.

Jen tehdy, když lidé mluví Bůha celým srdcem, celou duší a bližního jako sebe samého, plní zákon Boží. Projev této lásky oslavuje Boha, působí na zemi pokoj a dobrou vůli. Duch Svatý vstěpuje do lidských srdcí lásku, neboť láska je živou zásadou bratrství.

3. Kterými slovy končí Pavel svůj 1. list? v.22b.

"Maran atha" je aramejský výraz a v této souvislosti znamená "Náš Pán přichází" nebo "Pane, přijď". Vztahuje se to zřejmě na druhý příchod Kristův, a za Pavlových dní to byl jistě běžný výraz.

Napomenutí na konci 2.ep. Korintským.

4. K čemu vyzývá Pavel Korintských věřících na konci druhé epištoly? 2.Kor.13,5.

Ti, kteří si nenajdou čas, aby zkoumali sami sebe, zda žijí podle Boží lásky a Božího světla, podlehnou satanovu našeptávání a nakonec budou mít čas pro jeho záměry. Satan se vetře do srdce člověka nejprve pomalu, a postupně si vynárokuje víc místa. Dokáže lstivě proniknout v posledních dnech i do Božího díla.

5. Jak si má křesťan počínat? 2.Kor.13,7.

Ten, kdo v náboženských otázkách jedná vypočítavě a ne podle zásad, je vlastně služebníkem hříchu. Musíme se rozhodnout pro pravdu bez ohledu na okolnosti a ostatní přenechat Bohu. Reformaci ve světě provedli mužové zásadní, věrní a odvážní. Takoví lidé musí konat nápravné dílo i dnes.

6. Jaká je souvislost mezi životem věřících a pravdou? 2.Kor.13,8.

7. Jaký nezištný zájem měl Pavel o duchovní blaho věřících? v.9.10.

Pán Ježíš řekl: "Vy buďte tedy dokonalí, jako Otec váš nebeský dokonalý je." Jestliže jste Božími dětmi, máte Jeho povahu a musíte Mu být podobní. Děti se řídí příkladem otcovým. Jestliže jsi Božím dítětem, narozeným z Jeho Ducha, budeš žít Božím životem. V Kristu přebývá "všechna plnost Boží tělesně" (Kol.

našem těle" (2.Kor.4,11). Tento život bude ve vás působit tutéž povahu a tytéž skutky jako v Ježíšovi. Takto budete v souladu s příkazy Jeho zákona, neboť "zákon Hospodinův je dokonalý, občerstvující duši" (Ž.19,8). Láska naplní v nás "ospravedlnění zákona, kteří chodíme podle ducha a ne podle těla". (Řím.8, 4).

8. Na které čtyři body nakonec poukazoval Pavel Korintským? 2.Kor.13,11a.

Pán nám dal ve svém Slově přesné, neomylné pokyny. Jestliže se budeme řídit podle nich, zachováme si v církvi jednotu a soulad. Bratři a sestry, řídíme se těmito inspirovanými pokyny? Jsme čtenáři Písma a čtenáři Slova? Snažíme se naplnit modlitbu Ježíše Krista, aby Jeho následovníci byli jednotni?

Závěrečné pozdravy a přání.

9. Co přál Pavel věřícím? 2.Kor.13,11b.

10. Jaký způsob pozdravu uvádí? v.12. Srovnej 1.Kor. 16,20b.

Políbení byl běžný způsob pozdravu na Východě. Svaté políbení bylo znamením křesťanské lásky mezi věřícími (1.Tes.5,26; 1.Pet.5,14). Pavel zřejmě chtěl, aby se věřící v Korintu po obdržení jeho dopisu bratrsky políbili na důkaz obnovené jednoty a lásky. Tento zvyk se uchoval mezi věřícími jako pozdrav bratří s bratřími a sester se sestrami. Podle palestinského zvyku to bylo políbení na tvář nebo na čelo, nikdy ne na ústa.

11. Kdo posílal korintskému sboru pozdravy? 2.Kor. 13,12. Srovnej 1.Kor.16,20a:

12. Čím zakončil Pavel svůj list? 2.Kor.13,13.

Obsah tohoto verše se stal apoštolským požehnáním a částí církevní liturgie. Uvádí se i při křtu nových duší a na zakončení společných pobožností.

Tento verš spolu s veršem Mat.28,19 je nejúplnějším a nejvýstižnějším souhrnem učení o Trojici.

K p ř e m ý š l e n í : Uvědomuji si, že modlitba mě posilňuje v každodenním boji s hříchem? Patřím mezi věrné a zásadní křesťany? Šírím pokoj?